

Добри. Търсѣха злато. Хвърляха пѣсѣка въ едни високи наведени корита.

(Идватъ още ученици. По единъ, по двама чакъ до края).

Нѣколко момичета. Въ корита ли?

Добри. Да, въ голѣми, плитки корита, съ прагчета по тѣхъ. После плискаха вода върху пѣсѣка. На преградките въ коритата оставаха камъчета и зрънца злато.

Едно момче. Е, вие видѣхте ли златото?

Добри. Видѣхме. Само че много малко. Златаритѣ ни казаха, че мѣчно се намира... Нѣкога имало повече въ нашата рѣка... Единъ отъ тѣхъ, най-стариятъ, като малъкъ, идвалъ съ баща си и намирали. А сега нѣма.

Нѣколко момчета. А отъ де сж тия хора?

Добри. Отъ Македония... бѣжанци сж.

(Идва Ненчо и прислушва отъ далече).

Боянчо. (Пришѣпва). Ненчо иде.

Добри. Той вчера се разсърди и се върна.

Боянчо. Той не видѣ златаритѣ.

Кольо. Хайде да си наплавимъ и ние такива колита!

Нѣколцина. Защо?

Кольо. Да идемъ на лѣката и да събелемъ злато.

Боянчо. Защо ти е злато?

Кольо. Я, защо!... Да си наплавя златни длешки.

(Скача отъ кракъ на кракъ). После единъ конь... и...

Боянчо. После ще станешъ царски зетъ?

Кольо. Охъ! (Навежда се и изважда трънъ отъ босия си кракъ).

Едно момиче. Царскиятъ зетъ си убоде крака!...
Гледайте, гледайте.

Всички. Ха-ха-ха! (Смѣятъ се).

(На площада се явява босо, окжсано, слабо момче.)

Боянчо. Златарчето!

Всички. Кое златарче?

Боянчо и Добри. Момчето на златаритѣ.

(Спускатъ се всички и заобикалятъ момчето).

Всички. Що търсишъ, момче?

Момчето. (Съ слабъ, изнемошѣлъ гласъ). Нищо!... Азъ тѣй... (Прегълща). Хлѣбецъ!...

Всички. Ела, ще ти покажемъ фурната.

Момчето. Азъ... Азъ... нѣмамъ пари!